

מרים שלום !

מקווה שבינתיים קיבלת את המכתבים "האבודים" , שהרי אחרת הדואר שלנו יקבל את שלו .
 חזרתי אל המחנה ואל האווירה העכורה והמנוונת שאני שונא כל-כך , אבל לשם מה אני מקטר
 שוב – כאילו יצמח לי משהו מזה .
 עוד דף עומד להינעל , בני [בני אברהמוב היה קומונר יחד עם אריאל] יעזוב בקרוב מאד
 את הסניף וכשהוא עוזב הרי גם העריקה שלי מן הסניף היא סופית .
 כל זמן שבני היה בסניף עדיין הרגשתי איזשהוא קשר אליו ולא ניתקתי ממנו לגמרי ועכשיו עם
 עזיבתו שלו - הרי כל הקשר ניתק . ומעולם לא האמנתי שאמנם כל-כך קשה תהיה העריקה
 מ'העסק' , פשוט אני מרגיש שחלק ממני נתק והולך , ממש כאילו השארתי נתח משלי בסניף ועם
 כל התלונות והרצון לעזוב . הרי יש מין כאב עמום שאתה טורק את הדלת מאחורי הגב ואתה
 נשאר זיכרון בלבד , ועם זיכרון בלבד . קשה לי להסתגל לעובדה שמישהו אחר ימלא את מקומו
 ויתפוס את אותו מקום – מבחינת מעמד ועמדה – שאנחנו תפסנו. אני לא מסוגל לראות את
 המישהו האחר הזה בתפקיד שלי נקווה שהם יצליחו למרות שאם אהיה כנה עם עצמי –
 אמצא שלמעשה במסתר הלב יש איזה רצון , לא יפה , שהם לא כל-כך יצליחו על0מנת לא
 להאפיל על העשייה שלנו ולא נטמע ונשכח אי-שם בפרוטוקול .
 מה נשמע אצלכם ? רק עתה נזכרתי שעליכם לצאת כבר בשבוע הבא למחנה העבודה בעין-
 הנציב . מה איתך – האם בסופו של דבר את יוצאת למחנה? הלוואי שיכולתי גם אני להשתתף
 באיזה מפעל קיץ . בינתיים אני משתתף "במחנות הקיץ" של הצבא – ויש הבדל קטנטן .
 כתבי מהר
 שלום ולהתראות – אריאל

Handwritten notes at the top of the page, possibly a title or introductory text.

Main body of handwritten text, organized into several paragraphs. The text is written in Hebrew and appears to be a detailed report or a collection of notes.